

„Доживљаји мачка Тоше“, Бранко Ћопић
Важно је да праштамо и волимо

Мачак Тоша је један несташни и радознали мачак који је упао у велику невољу – појео је дедину саламу! Његов власник, чика Триша, био је много љут и чак је хтео да баци Тошу у реку! Али, како то већ бива, било му је жао, па је отишао у пивницу и напио се. Касније, када су људи питали ко је чика Триша, морали су да питају Тошу – али њега тада више није било, јер је већ побегао.

Мачак Тоша је отишао до пијаце. Тамо се баш у том тренутку десила узбуна – неко је повикао да је змија у цаку! Сви су се уплашили и разбежали кућама. На крају, чика Триша је био пресрећан када се Тоша вратио. Загрлио га је и опростио му све. А Тоша... Па, он је био помало наиван и забораван. Заборавио је шта се десило и одмах кренуо да једе сланину – баш као вук кад угледа јагње.

Полако, мачак Тоша и Шаров се спуштају споредним стазама кроз густе шумарке. Једном годишње, на дан Тошиног повратка, чика Триша и крчмар Винко се састану код воденице, пију као рибе и прете месецу:

„Чекај ти тамо! Ми ћемо те већ једном скинути да ти кажемо у брк – кад не спаваш, ред је бар да пијеш или да причаш нешто смешно!“

А месец се на то само смешка. У то време, мачак Тоша се пење уз врбу, у друштву Шарова, који често завија – баш као некад, кад је био везан под старом крушком подно планине. Није се то свима свидело, није се мишевима свидело, јер су отерали Жућу...

Књига „Доживљаји мачка Тоше“ је врло забавна и занимљива. Највише ми се допало што је Тоша увек упадао у невоље, али је некако из њих успевао да се извуче – или својом сналажљивошћу, или зато што је неко имао добро срце.